

DE TRIBUNE

Redactie-adres:
D. J. WIJNKOOP, Pretoriusplein 3.
Amsterdam.

SOC. DEM. ORCAAN

Administratie-adres:
Gysbrecht van Aemstelstraat 32
Amsterdam.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij (S. D. P.).
VERSCHEIJNT WOENSDAGS EN ZATERDAGS.

REDACTIE: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN en D. J. WIJNKOOP.

Abonnement bij vooruitbetaling fr. p. p. 60 cent per 3 mnd.
Weekabonnement 5 ct. voor de 2 nrs. - Losse nrs. 3 ct.
ADVERTENTIËN 10 CENT PER REGEL.

Oorlogskroniek.

De oorlog, die thans aan de gang is, kan gerekend worden op 23 Juli te zijn begonnen. Toen zond Oostenrijk zijn ultimatum aan Servië. De oorlog is thans een maand aan de gang.

Onze krant is geen nieuwsblad, kan dus ook van de oorlog onmogelijk de berichten ook maar in de geringste mate bijhouden. Bovendien spreken de dagelijksche berichten elkaar steeds tegen, al naar gelang van de zijde waarvandaan zij komen. Maar na verloop van tijd blijkt toch ongeveer wel wat werkelijk gebeurd is. Wij stellen ons voor van het allervoornaamste van dit werkelijk gebeurde van maand tot maand een overzicht te geven. Zoo blijven ook onze lezers eenigszins op de hoogte.

23 Juli zond Oostenrijk zijn ultimatum aan Servië wegens de moord op de Oostenrijksche troonopvolger Frans Ferdinand, waarop Servië 25 Juli mobiliseerde, al was Servië's antwoord aan Oostenrijk in het algemeen in toegeevende zin gehouden. Toch verklaart Oostenrijk 28 Juli aan Servië de oorlog. De vijandelijkheden beginnen de 29e Juli.

31 Juli stelt Duitsland aan Rusland, welks bloed-Czaar uit doodsangst voor oorlog en revolutie de Duitse Keizer om vrede verzocht, maar welks militairen intusschen mobiliseerden, een ultimatum. Dezelfde dag mobiliseert Nederland reeds, terwijl Duitsland eerst de volgende dag mobiliseert, en dan tegelijkertijd Rusland de oorlog verklaart, Luxemburg bezet, en een ultimatum aan België stelt, om het Duitse leger door te laten trekken.

3 Augustus verklaart Duitsland aan Frankrijk de oorlog en weigert België, helaas aan de Duitschers doortocht te geven. Hierop rukken de Duitse troepen 4 Aug. België binnen, en verklaart Engeland Duitsland de oorlog.

5 Augustus vallen de Duitschers Luik aan, dat zij 7 Aug. bezetten.

8 Augustus bezetten de Engelschen de Duitse West-Afrikaansche Kolonie Togo, en 9 Aug. leggen zij beslag op 2 Turksche dreadnoughts, die in Engeland in aanbouw zijn.

12 Augustus begint het verschrikkelijke gevecht tusschen Belgen en Duitschers bij Haelen, waarop Duitsland nog eens ongehinderd de doortocht door België vraagt, wat opnieuw geweigerd wordt.

13 Augustus staan door verschillende oorlogsverklaringen de partijen zoo: aan de eene kant Duitsland en Oostenrijk, aan de andere kant Engeland, Frankrijk, België, Rusland, Servië, Montenegro. Terwijl Duitschers en Oostenrijkers in Russisch-Polen staan, geeft de worger der Russische Polen, de Czaar, hun de „autonomie”. Dien dag landen de Engelse hulptroepen in Frankrijk.

14 Augustus blijken de Engelschen ook reeds in Duitsch-Oost-Afrika te staan, en schijnen de Oostenrijkers eerst Servië binnen te kunnen trekken. De Duitschers vertoonen zich bij Namen.

15 Augustus blijkt Turkije 2 Duitse schepen, die vroeger reeds de Franschen in Algiers bestookten, en daarna bij Konstantinopel verschenen, te hebben „gekocht”.

16 Augustus wordt de Belgische Regeering naar Antwerpen verplaatst, en stelt Japan aan Duitsland het ultimatum, de Duitse bezitting in China Kiautsjou aan Japan over te dragen. Afrikaansche troepen komen het Fransche leger „versterken”.

18 Augustus trekt ook het Belgische leger op Antwerpen terug.

20 Augustus bezetten de Duitschers Brussel.

21 Augustus worden de Franschen bij Metz verslagen, en trekken de Duitschers reeds in de richting van het Noord-Fransche Lille (Rijsel) op.

23 Augustus verklaart Japan aan Duitsland de oorlog, en begint het Kiautsjou te bombarderen. De Russen veroveren Gumbinnen in Oost-Pruisen. Het blijkt dat de Oostenrijkers nog steeds niet in Belgrado, de hoofdstad van Servië staan. Turkije, Armenië, Perzië en Indië beginnen zich tegen Engeland en Rusland te roeren. Het officieel-Fransche Marokko verklaart zich tegen Duitsland. De groote slag tusschen Frankrijk en Engeland eenerzijds, Duitsland anderzijds, begint in de buurt van Charleroi. Van de zeeoorlog weet men weinig, behalve dan dat Duitsland in de Oostzee baas is.

Kleinburgerlijke economie.

In *Het Volk* is door verschillende medewerkers, die zich —niemand weet waarom— achter kabbalistische teekens verbergen, o.a. de vraag behandeld, of het in 't belang van de arbeiders zou zijn, wanneer er een verbod van uitvoer van levensmiddelen in 't algemeen, en in 't bijzonder van producten van den landbouw plaats vond.

Drie geleerden, de heeren Albar-la (twee liggende streepjes), Troelstra, een sterretje, en de „landbouw-medewerker” komen in de nummers van 18 en 20 Aug. tot dezelfde conclusie: geen uitvoerverbod.

Een uitvoerverbod zou tot inkrimping der productie voeren, zon dus de werkeloosheid ten plattelande grooter maken. Bovendien is voortzetting van den uitvoer goed, ja noodig tot handhaving onzer neutraliteit.

Het kleinburgerlijke van dit standpunt springt in 't oog, wanneer men de vraag uit een socialistisch oogpunt beziet.

Want dan blijkt onmiddellijk: alle nadeelige en rampzalige gevolgen voor landbouw, tuinbouw, het platteland, de arbeiders en kleine producenten aldaar, door de drie geleerden voorzien, gelden alleen, wanneer de *Nederlandsche arbeidersklasse in de steden honger moet lijden op een schaal, zoals nu het geval is.*

Zouden de drie geleerden soms beweren, dat er geen afzet voor de groenten, de zuivelproducten, de eieren in ons land zelf zou zijn, wanneer de arbeiders in de groote steden en in de industrie ze tegen een redelijken prijs konden kopen?

Iedereen weet, dat er in 't begin van Augustus plaats in ons land zijn geweest, waar eieren, kaas, groenten, vruchten enz., practisch geen waarde hadden, waar ze zijn weggesmeten.

Indien de gemeenten deze producten hadden kunnen opkopen tegen redelijken prijs zou niemand schade hebben geleden, ook de landbouw niet.

Een regeling van de verdeling der in ons land aanwezige en geproduceerde tuinbouwproducten zou nu mogelijk zijn.

Maar de bezittende klasse denkt natuurlijk slechts aan haar winst.

En de geleerden van *Het Volk* denken aan hun kleinburgerlijke kiezers.

De Duitse sociaaldemocratie en de oorlog.

De uitbarsting van den oorlog heeft in groote klaarheid twee dingen onthuld, die men van te voren wel eenigszins benaderd vermoed en instinctief gevoeld had, maar die men toch niet met die scherpte kon voorzien en afmeten: de zwakheid der sociaaldemocratische arbeidersbeweging en de geweldige kracht van het imperialisme.

De gebeurtenissen in de laatste Juli-week overvielen de menschen zoo plotseling en verbijsterend, dat ze nauwelijks tijd tot handelen en besluiten hadden en in den oorlog zaten, voor ze goed en wel wisten, wat er gebeurde. Had de Duitse arbeidersklasse den oorlog niet kunnen verhinderen? Theoretisch bestond de mogelijkheid: dadelijk bij de eerste nationalistische betoogingen in massa de straten vullen en de schreeuwers weggagen; dan in de dagen, dat de crisis scherper werd, een *massastaking*. Men heeft wel vaak en heel geleerd betoogd, dat een *massastaking* tegen den oorlog geen bruikbaar middel is; maar alleen door een algemeene staking was het mogelijk geweest, dadelijk, terwijl het nog tijd was, met alle macht te demonstreeren en straten en pleinen met honderduizenden betoogers te vullen; nu werd het uitgesteld tot Zondag 2 Augustus, en toen was het te laat. Natuurlijk zou de regeering gepoogd hebben, door politiemacht en militair dat te onderdrukken en te verhinderen; maar eerst 't doorzetten van de betoogingen tegen alle verbod in, en geen offers daarbij ontzien, had op de regeering den noodigen druk kunnen uitoefenen. Waren de offers ook duizenden, wat is dat vergeleken met de honderdduizenden, die in den oorlog zelf vallen? Zulk een tegenstand zou zeker op de politiek der regeering een sterken invloed uitgeoefend en haar waarschijnlijk van den oorlog teruggehouden hebben.

Wie echter de praktijk der Duitse arbeidersbeweging in de laatste jaren gevolgd heeft, kon haast met zekerheid vooruit weten, dat zij tot die krachtsinspanning niet in staat was. Voor een jaar of 6 was dat nog onzeker; toen was er een begin van actie, dat wat beloofde. Had de partij toen den strijd voor 't kiesrecht met de revolutionaire middelen van massabetoogingen en *massastaking* voortgezet en steeds versterkt, dan had de heerschende klasse zóó de handen vol gehad met den binnenlandschen vijand, dat ze aan geen oorlog kon denken. Dat deze revolutionaire actie opgegeven werd, beteekende een bekentenis der eigen zwakte — natuurlijk door oude revolutionaire frases gebrekkig omhuld — die de regeering vrije hand voor haar wereldpolitiek gaf. In de partij, evenals reeds vroeger in de vakbeweging, werd de bureaucratie een steeds machtiger regeerend element; de organisatie werd als eigenlijk doel geproklameerd, en om 'dit hulpmiddel tot den strijd in stand te houden werd de strijd ontweken; alle zelfstandige initiatief der massa's werd als „gebrek aan discipline” uitgescholden en onderdrukt. Zoo ontbraken in de Duitse partij alle voorwaarden om krachtig tegen den oorlog te strijden. Van bekrompen bureaukraten en parlementariërs als Ebert en Scheidemann te verwachten, dat zij een scherpe revolutionaire actie tegen den oorlog zouden ontketen, ware even belachelijk, als van den Duitschen keizer te verwachten, dat hij socialist wordt. En 't feit, dat de partij hen op die leidende plaats gezet heeft, bewijst, dat de arbeiders zelf even

weinig tot zulk een actie in staat waren, en er geen oogenblik aan dachten, tegen den wil der leiders zelf los te breken. Zoo bepaalde zich de actie der partij tot de protestvergaderingen van Dinsdagavond 28 Juli, die wel overvol waren, maar waar een gedrukte geest heerschte, uit 't bewustzijn der eigen krachteloosheid geboren. De volgende dagen gingen zonder actie voorbij en toen Vrijdag de krijgswet werd afgekondigd, was 't met elke verdere mogelijkheid van protest voorbij.

Maar deze machteloosheid tot tegenactie was het niet alleen, die de regeering haar oorlogsplan mogelijk maakte. Het lag niet alleen aan de leiders, die niets wilden ondernemen. Ook zij, die wat anders wenschten, zagen daartoe geen mogelijkheid. „Es war keine Stimmung vorhanden.“ De arbeiders voelden niets voor den strijd tegen den oorlog; ja, men kan zelfs zeggen, dat groote massa's, ook van de leden der partij, sterk vóór den oorlog voelden en zich gemakkelijk door de bourgeoisie lieten meeslepen. Hoe was dat mogelijk? Een groot deel van de partij, de *Vorwärts* voorop, stelde het konflikt als een „strijd tegen het tsarisme“, tegen de Russische barbaarscheid voor, en speelde zoo bewust in de kaart van de bourgeoisie en de regeering. Wel toonde b.v. Radek in het Bremensche blad dag aan dag aan, dat het een strijd tusschen Russisch en Duitsch imperialisme was, en dat de leuzen uit den ouden tijd, toen Marx tegen het tsarisme als hoofdmacht der Europeesche reactie schreef, volkomen verouderd waren; wel schreef ook de *Leipziger* in denzelfden zin; maar zij waren uitzonderingen.

De massa der partijgenooten, ook der woordvoerders, voelde het anders. De gruweldaden der Russische regeering liggen nog zoo vers in het geheugen, Russische kozakken en de Russische knoet golden altijd zóó als het meest hatens- en bestrijdenswaard voor een sociaal-demokraat, de gedachte dit tsarisme in Duitschland te zien rukken leek zoo monsterachtig, de opvatting dat Duitsch en Russisch imperialisme vrijwel egaal zijn, zoo dwaas, dat het de arbeiders niet in den zin kon komen, de Duitse regeering te verhinderen tegen Rusland te strijden. Hun moest het toeschijnen, dat Duitschland hier als kampioen der West-Europeesche beschaving optrad, om die schandvlek van Europa, het bloedige tsarisme, neer te slaan. Slechts een kleine kern kon zich tot het inzicht in de ware natuur van deze oorlog verheffen. En die kern was hier nog bijzonder klein, doordat het grootste deel der partijbladen met dezelfde populaire meening meeliiep, die elke actie van de partij tegen den oorlog met Rusland verhinderde. Daarom was er geen stemming in de proletariërs, die in Berlijn en elders in de vergaderingen kwamen; ze hadden het gevoel dat zij onder deze omstandigheden niet met goed recht en overtuiging tegen dezen oorlog konden optreden; dat een scherpe actie tegen de regeering tegelijk Duitschland verlammen zou tegen het aavallende Rusland; en dat zij zoo tegen hun wensch in een monsterachtiger wereldoorlog gleden, zonder mogelijkheid die af te kunnen wenden.

De zwakte der partij, die hier in 't licht treedt, is een gemis aan inzicht en kennis. Sinds jaren hebben wij, een klein troepje, getracht klaarheid te brengen over het imperialisme: hoe het de geesten beheerscht met reusachtige gedachten en strevingen, tegelijk gewelddadig en meeslepend, hoe de politiek der regeeringen door de kapitaal-expansie beheerscht wordt, maar tegelijk in de nieuwe ideologie der burgerlijke massa's steun en kracht vindt; hoe dwaas het is, altijd te schetteren over de „domheid“ der regeeringen en te meenen, dat men met de oude kleinburgerlijke strijdleuze er tegen op kon. Maar het heeft te weinig gebaat. De partij heeft „imperialisme“ onder haar strijdleuzen opgenomen, maar het inzicht is haar vreemd gebleven. En thans heeft zich dit gemis gewroken. Omdat in de leidende organen der partij alle inzicht in 't wezen van het imperialisme ontbrak, zijn ze dadelijk een offer geworden van de burgerlijke leuzen; ze hebben, in plaats van met alle kracht de burgerlijk-nationalistische propaganda te bestrijden, meegedaan en zoo de arbeiders in het gareel van het imperialisme gespannen. Daarom was de oorlog door de arbeiders niet te verhinderen.

Daaruit verklaart zich ook al het verdere. Nadat de oorlog verklaard was, werd de rijksdag bijeen-geroepen om 5 milliard voor den oorlog te bewilligen. Bij de rede van Bethman-Hollweg (bij de aanspraak van den keizer in de voorvergadering in het Schloss, met de handjesgeverij, was onze fractie afwezig) bleek al, hoe een groot deel der sociaal-democraten spontaan mee bravo riep, toen hij over de noodzakelijkheid sprak den snooden aanval van 't barbaarsche Rusland als één eensgezind volk te weerstaan. En in de zitting der S. D. fractie daarop bleek dadelijk, hoe revisionisme en oud-radikalisme

eensgezind voor de bewilliging waren. Wel streden Haase, Liebknecht, Lensch en Ledebor met alle kracht voor een weigering, wezen op Bebels houding in 1870, op 't imperialistisch karakter van den oorlog enz.; maar slechts 17 man stonden aan hun kant. Een voorstel van Kautsky, aan de regeering voorwaarden te stellen (de kosten op de bezittenden leggen, belofte geen grondgebied te annexeren enz.) kon geen bijval vinden; want natuurlijk zou de regeering met minachtend gebaar elke konditie afwijzen, zij was meester, zij voelde zich door de strooming in het volk sterk en zij voelde de zwakte der partij zoo goed als wij. De meerderheid der fractie wilde eenvoudig de kredieten toestaan, omdat zij vreesde de publieke opinie (door onze eigen pers voorbereid!) tegen onze partij in te nemen, en omdat zij bovendien bang was, dat de regeering dan scherpe maatregelen tegen haar zou nemen, haar leiders wegens hoogverraad in de kast zou zetten en haar bladen zou onderdrukken. Weer werd dus uit vrees voor een benadeeling der organisatie de strijd opgegeven. In de openbare zitting gaf Haase in naam der fractie de verklaring af, dat de sociaal-democraten vóór de oorlogskredieten stemden, omdat zij den oorlog als een verdedigingsoorlog tegen een Russische overval beschouwden. Hier werd dus bewaarheid, wat Kautsky in zijn vroegeren tijd (1907) tegen Bebel aanvoerde: dat een regeering altijd in staat is de menschen wijs te maken, dat ze zelf aangevallen wordt en zich alleen maar verdedigt.

Deze houding der sociaaldemocratie beteekent een keerpunt in de geschiedenis der partij, niet in den zin van iets geheel nieuws en onbegrijpelijk — want de kiemen voor zulk een opgeven der oude onverzoenlijke houding waren al lang aanwezig — maar in den zin van een daad, die een streep onder de afgeloopen ontwikkeling zet. De burgerlijke pers prijst de vaderlandsliefde en het inzicht der arbeiders, — enkele jonker- en fabrikantenbladen brommen nog wat —; regeering en overheid zijn vriendelijk en welwillend als nooit te voren, de *Vorwärts* e.a. partijbladen mogen aan de stations verkocht worden, de militaire processen, b.v. tegen Rosa Luxemburg, houden op, en de *Vorwärts* constateert, blijkbaar zonder de zelfvernederings te voelen, dat dus het keizerlijk woord, dat er geen partijen meer zijn, inderdaad geldt. In werkelijkheid heeft die vriendelijkheid van boven haar goede gronden; de heerschende klasse voelt, dat ze in zoo zwaren oorlog een gunstige stemming der arbeiders noodig heeft en ze is blij verrast, dat dit zoo gemakkelijk en zonder offers ging.

De ontwikkeling der partij ging reeds lang in de richting van een aanpassing aan het kapitalisme en verzoening — onder konditie van hervormingen — met een deel der bourgeoisie, — wat dan tegelijk de kleinere revolutionaire kern zelfstandig gemaakt zou hebben. De oorlog heeft ineens tot snelle beslissing gebracht, wat anders een lang en naargeestig verwordingsproces was geweest; de sociaaldemocratische ruggegraat der partij is gebroken. Da leiders, die meenen, dat ze door hun verstandige houding de partij gered hebben, zien niet in, dat ze daardoor juist ontzield is. Een nieuwe tijd met nieuwe ontwikkeling en nieuwe oriëntering is voor de arbeidersbeweging aangeboden: Wel kunnen wij de vormen, waarin zij zal optreden, niet voorzien, want deze zullen van het verloop en de verdere gevolgen van den oorlog afhangen. Daarom te meer moet ieder socialist nu de oogen goed openhouden om uit de ontwikkeling te leeren, de geweldige wereldkrisis te begrijpen, en daarin zoo mogelijk mee in te grijpen. A. P.

Onze Aktie.

J.1. Vrijdagmiddag hield het Komitee der Samenwerkende Arb. Ver. zijn gewone vergadering. Inzake de vrouwenbeweging werden de wijkvergaderingen geregeld, die dan ook Maandag reeds plaats vonden, 's middags zoowel als 's avonds. Van de 7 wijkvergaderingen hadden er 6 een uitstekend succes. De andere worden Dinsdag, Donderdag enz. gehouden. Maandag a.s. vergadering in De Geelvinck, vanwaar, waarschijnlijk tezamen met de Rotterdamsche en de Haagsche, misschien ook met andere vrouwen, een adres aan Min. Treub wordt aangeboden.

Inzake de klachtenbureaux bleek nu vast te staan, dat ze gevestigd zijn:

Bothastraat 29, Wgm.	2e Van Swindenstraat 55.
Van Hallstraat 69, Maand. en Dond. 3—10.	
Oude Nieuwstraat 26, 's morgens 10—12.	
Govert Flinkstraat 381.	Transvaalplein 4.
Kattenburgervoorstraat 2.	Zeeburgerdijk 74.
Potgieterstraat 27.	Corn. Trooststraat 50.
Geldersche Kade 30.	Rapenburg 87.
1e Hugo de Grootdwarstraat 11, 2e ét.	
Rozengracht 164.	

Hier kunt ge uw klachten brengen over huisbazen, belasting-exekuteurs, levensmiddelenwoekeraars, filantropische huisbezoekers, ellende enz.

Wat de werklozenbeweging betreft, werd besloten a.s. Woensdagmiddag in De Geelvinck weer appel te houden. Hooze en Wijnkoop zullen dan spreken. De wandeltochten zullen in verband met hoe de Raad staat ten opzichte van onze eischen weer worden georganiseerd. Bovendien werd besloten dat Wijnkoop en Van Zelm bij de Burgemeester zouden gaan vragen om een zaal voor de werklozen, tevens wat de Burgemeester voor de werklozen denkt te doen, en het antwoord op onze eischen.

De Burgemeester, die Zaterdag bezocht werd, wilde niets beloven. Om een zaal moet schriftelijk worden gevraagd, hetgeen reeds geschied is. De Burgemeester zocht naar productief werk voor de werklozen, maar had nog niets kunnen vinden! En wat onze eischen aangaat, die konden zóó in een resolutie opgezonden, niet worden beantwoord. Daarom werden ze onzerzijds geformuleerd aan de Raad opgezonden en wel in de volgende vorm:

1e. dat door de Gemeente Amsterdam, met deze week, de vijfde van de oorlogskrisis, te beginnen, aan alle door de oorlog gemobiliseerde en door de crisis werkloze, in de laatste tijd voor de crisis te Amsterdam wonende arbeiders, wekelijks uitbetaald worde een loon, overeenkomende met dat, wat die arbeiders in de laatste tijd voor het uitbreken van de oorlogskrisis gewoon waren wekelijks van hun patroon te ontvangen, en wel voor zoolang als die loonarbeiders voor de oorlog gemobiliseerd of door de oorlogskrisis werkloos mochten blijven;

2e. dat uw Raad er bij de Regeering en bij de Tweede Kamer der Staten Generaal op aandringt, dat ten spoedigste een wet worde afgekondigd tot opschorting van de betalings-verplichting van woninghuur en belasting minstens tot dat de oorlogskrisis voorbij is;

3e. dat door de Gemeente Amsterdam, eveneens te beginnen met deze week, in alle arbeidersbuurten van de stad winkels worden geopend van gemeentewege, alwaar al degenen die het noodig hebben voor hen en hun gezin kosteloos en zonder formaliteiten de noodzakelijke levensbehoefte (melk, brood, vleesch, visch, groenten, brandstoffen enz.) kunnen verkrijgen;

4e. dat door de Gemeente Amsterdam voor behoorlijke ziekenverpleging worde zorg gedragen, hieronder te verstaan niet alleen behoorlijke ziekenverzorging in en buiten de Gasthuizen, en het kosteloos tehuis verstrekken van alle noodige levensmiddelen, in de eerste plaats melk, aan de zwangere vrouwen en de jonge moeders, benevens aan de zuigelingen en jonge kinderen.

Van de Afdelingen.

Den Haag. In combinatie met het Haagsch Vakcomitee en de Vrije Soc. Ver. is hier ook een comitee van Agitatie tegen den Oorlog en hare Gevolgen opgericht.

Woensdag 19 Aug. werd een groote openbare verg. belegd, met Rijnders en De Visser als sprekers, die uitstekend slaagde. Een gelijkkluidende motie als te Amsterdam werd aangenomen waaraan werd toegevoegd te eischen:

Een speciale belasting op kapitaal en vermogen en de vaststelling van regeeringswege van de hoeveelheid levensmiddelen, die ieder in zijn bezit mag hebben.

Weesp. Op verzoek van de werkloze arbeiders werd Maandagmiddag eene vergadering belegd, waarin onze partijgenoot Vader de toestand besprak. De vergadering was door ruim 150 werkloze arbeiders bezocht. Na eene uiteenzetting van den toestand en eene bespreking van hetgeen door de arbeiders gedaan moest worden, werden, na toelichting van Vader, onze bekende eischen aangenomen. Besloten werd, Woensdagmiddag 2 uur deze eischen in optocht naar het gemeentehuis te brengen en den burgemeester aan te bieden. Tevens zullen zij aan de Tweede Kamer worden aangeboden.

Een partijgenoot biedt wegens omstandigheden voor de meestbiedende te koop aan:

Aus dem literarischen Nachlass van Karl Marx, Friedrich Engels und Ferdinand Lassalle. (4 Banden). Briefwechsel Friedrich Engels und Karl Marx. (4 Banden). Franz Mehring. Geschichte der Deutschen Sozialdemokratie. (4 Banden. Laatste editie). Alles gebonden. Brieven letter B. bij de Drukkerij „De Strijd“, Gysbr. v. Aemstelstraat 32, Amsterdam.

GEBOREN:

GUURTJE,

dochter van B. C. ENDT-BON en G. ENDT.
Amsterdam, Nieuwe Keizersgracht 33, 2e ét.
24 Augustus 1914.